

У ПОНЕДІЛОК ВВЕЧЕРІ

1

«Якби моя воля, я б давно витурих у шию цього начальника охорони», — подумав Пітер Мак-Дермотт. Та волі такої йому ніхто не давав, і от тепер гладкий екс-полісмен знову завіявся кудись саме тоді, коли потрібен був до зарізу.

Кремезна двометрова постать Мак-Дермотта схилилася над телефоном. Рвучко набираючи номер, він сказав дівчині, що стояла біля вікна просторого вистеленого килимом кабінету:

— У нас тут кояться всякі неподобства, а він мов крізь землю провалився.

Крістіна Френсіс глянула на свій годинник. Було вже близько одинадцяті.

— Запитайте в барі на Беронн-стрит, може, він там.

Пітер Мак-Дермотт кивнув.

— Телефоністка саме обдзвонює всі місця, куди вчащає цей Огілві.

Він висунув шухляду, вийняв і простяг Крістіні пачку сигарет. Вона підійшла, взяла сигарету, він підніс їй вогню, потім прикурив сам, дивлячись, як вона затягується димом.

Крістіна Френсіс кілька хвилин тому вийшла із свого, меншого кабінету в адміністративній частині готелю «Сент-Грегорі». Вона засиділася над паперами до цієї пізньої години й уже зібралася була додому, але, побачивши смужку світла під дверима заступника головного адміністратора, вирішила зазирнути до нього.

— Для старшого детектива закони не писані, — сказала Крістіна. — Так із самого початку повелося — з відома В. Т.

Мак-Дермотт коротко проказав щось у телефонну трубку і, не опускаючи її, кивнув Крістіні.

— Атож. Я в цьому переконався, коли спробував навести лад у нашій нікчемній охоронній службі. Мене відразу поставили на місце.

— Я не знала про це.

Він лукаво блиснув очима.

— А я гадав, ви знаєте про все.

Вона й справді майже завжди про все знала. Як особиста помічниця Воррена Трента, свавільного й запального власника і головного адміністратора найбільшого в Новому Орлеані готелю, Крістіна була добре обізнана з усіма поточними справами й потаємними перипетіями готельного життя. Вона знала, наприклад, що Мак-Дермотт, якого місяць чи два тому зробили заступником головного адміністратора, фактично керує величезним, складним господарством «Сент-Грегорі», хоч влада його обмежена, а заробіток — куди нижчий, ніж годилося б. Їй відомі були й причини цього — з документів у папці під грифом «Таємно», які стосувалися його біографії.

— А що, власне, коїться? — спитала Крістіна.

На Пітеровім обличчі з різкими, майже грубими рисами промайнула удавано бадьора посмішка.

— З одинадцятого поверху нам скаржаться на якусь оргію; на дев'ятому герцогиня Кройдонська заявила, що її герцога образив офіціант; хтось доповів, що з номера чотирнадцять-тридцять дев'ять чути страшні зойки й стогін; і на додаток до всього нічний адміністратор хворий, а двоє інших наших детективів зайняті якоюсь невідкладною справою.

Він знов заговорив у телефонну трубку, а Крістіна відійшла до вікна і, трохи відхиливши голову, щоб сигаретний

дим не попадав у вічі, задумано виглянула на вулицю. Вікно було на другому поверсі, і просто перед нею, у вільному прямокутнику між сусідніми домами, розгорілася перспектива щільно забудованого Французького кварталу. До півночі лишалася година — для цього кварталу час ранній; неонові вивіски нічних барів, бістро, танцзалів та кабаре, так само як світильники за приспущеними жалюзі, не гаснутимуть до самого ранку.

На півночі — мабуть, над озером Поншартрен — у темному небі визривала літня буря. Про початок її вістували блискавиці й приглушений гуркіт. Якщо хмари посунуть на південь, до Мексиканської затоки, то, бог дасть, над ранок у Новому Орлеані буде дощ.

«Добре було б, якби задощило», — подумала Крістіна. Три тижні місто задихалося від паркої спеки, і в людей уже не витримували нерви. Та й для готелю це було б краще. Головний інженер сьогодні знову поскаржився: «Якщо найближчим часом ми не зупинимо хоча б частину кондиціонерів, то я зніму з себе відповідальність за всю систему».

Пітер Мак-Дермотт поклав нарешті трубку, і Крістіна запитала:

— Вам не сказали, хто мешкає в тому номері, де стогнуть? Він похитав головою і знову взявся за телефон.

— Зараз довідаюся. Мабуть, кому-небудь просто верзеться щось уві сні, але краще все-таки перевірити.

Опустившись у зачохлене шкіряне крісло, що стояло перед масивним письмовим столом із червоного дерева, Крістіна раптом відчула, як страшенно вона втомилася. Коли б день був, як день, вона давно вже спочивала б удома. Але сьогодні на неї навалилося стільки справ, як ніколи: до готелю прибували учасники зразу двох з'їздів, збільшився й наплив інших приїжджих, — і все це

створило проблеми, які доводилося розв'язувати переважно їй самій.

— Добре, дякую, — Мак-Дермотт записав ім'я й поклав трубку. — Якийсь Альберт Веллс із Монреаля.

— Я його знаю, — сказала Крістіна. — Симпатичний чоловічок, він у нас щороку зупиняється. Якщо хочете, я перевірю, в чім річ.

Мак-Дермотт завагався, дивлячись на неї, — таку тендітну, зграбну і втомлену.

Телефон різко задзвонив, і він підняв трубку.

— На жаль, нічого не виходить, сер, — сказала телефоністка. — Все обдзвонила, але містера Огілві ніде немає.

— Ну, гаразд. З'єднайте мене зі старшим розсильним.

«Що ж, вигнати цього детектива я не можу, — подумав Мак-Дермотт. — Але завтра всиплю йому так, щоб пам'ятав до нових віників». Тим часом треба було послати когонебудь подивитись, що діється на одинадцятому поверсі; скаргу герцога й герцогині він вирішив розслідувати сам.

— Старший розсильний слухає, — почув він у трубці млявий гугнявий голос Гербі Чендлера. Чендлер, так само як Огілві, був ветераном готелю; про нього подекували, ніби він має більше «лівих» заробітків, ніж будь-який інший службовець «Сент-Грегорі».

Мак-Дермотт пояснив йому ситуацію й попросив перевірити скаргу з одинадцятого поверху. Як він і сподівався, старший розсильний спробував відкритися.

— Але ж це не моя парафія, містере Мак. І ми тут зі своїм ділом ще не впоралися. — Тон був характерний для Чендлера — напівуслесливий, напівхамський.

Мак-Дермотт твердо проказав:

— Ніяких «але». Розслідуйте цю скаргу. — Потім, вирішивши прийняти пропозицію Крістіни, додав: — І пришліть